

neki, de Szonya kategorikusan elutasította. Különben is féltékenyen viszonyult minden telkére való behatoláshoz. Az emberek ezt érezték és igyekeztek is nehogy a kislány tudta nélkül lépjen át telke határát, amelyet a cölöpök és a közöttük kifeszített zsinór határoltak ki. Még Nyikolaj, a szomszéd is, amikor reggelente felébredt s ment volna, hogy reggelihez invitálja Szonyát, csak a zsinórig merészkedett el és onnan szólongatta.

A kislánynak az önállóság felé vezető rendkívüli igyekezete, vagy attól való félelme, hogy valakinek a terhére lesz, nem engedték, hogy bármit is kérjen. Még akkor is, amikor valaki a település lakói közül próbált cukorkát, ruhaneműt, vagy esetleg egyéb saját holmit adni neki, a szándékot ugyan udvariasan megköszönte, de határozottan visszautasította.

Ott tartózkodásának két hetében Szonya három veteményágyast ásott fel, ültetett be és a telek közepén egy kisebb virágágyast hozott létre.

A kéthetes időszak utolsó napjának reggelén, Nyikolaj - mint általában - Szonya telkének széléhez ment, hogy reggelire hívja őt.

A kislány virágágyasa mellett állt, amelyen még semmi sem nőtt, csak nézte azt és meg sem fordulva így válaszolt Nyikolajnak.

- Kolja bácsi, ne fessenek engem ma enni hívni, nem fogok én ma enni.

Nyikolaj elmesélte, hogy úgy érezte, mintha a kislány hangjában valamiféle csalódottság és nehezen visszatartott sírás lett volna. Nem próbálta magyarázni a dolgokat, nem kérdezgette, mi is történt. Hazament és távcsővel próbálta figyelni Szonyát.

A kislány a telken járt ide-oda, a növényeket cirógatta, javítgatta az ágyasokat. Majd a kis nyírfához lépett, két vézna karjával átfogta azt és vállai remegni kezdtek.

Ebédre megérkezett Szonyáért a vénséges intézeti

mikrobusz. A sofőr megállt Nyikolaj birtokának bejáratánál és dudált. Nyikolaj így mesélte el az eseményeket:

- Amikor a távcsőbe néztem és megláttam, hogyan szedegette össze szegényes holmiját, kapáit, gereblyéjét és szomorúan felénk fordult, s megpillantottam arcát, nem tudtam tovább türtőztetni magam. Felkaptam a mobil telefonomat és telefonáltam. Még jó, hogy azonnal sikerült elkapnom a gyermekotthon igazgatóját. Elmondtam neki, hogy bármit aláírok, felelősséget vállalok a gyerekért, szabadságot veszek ki, állandóan a telken leszek, csak engedje meg, hogy a kislány egészen a szünidő végéig saját hektárján tudjon maradni.

Az igazgató előbb magyarázni kezdte, hogy minden gyerek az intézetből gyógykezelésre és kikapcsolódásra megy táborba a tengerpartra. Hogy ők már az ilyen lehetőséget régen lerendezték és most - hála a szponzoroknak - mennek. Én erre az igazgatónak mondtam valami férfiasat, de azért nem sértődött meg, ő is jól odavágott nekem. Azért még hozzátette: „adja a telefont a sofőrnek és holnap majd én magam megyek ki.”

Kifutottam, átadtam a telefont a sofőrnek, de magam ezt mondtam neki:

- Gyerünk, gyerünk, húzz már gyorsan el!"

A sofőr elment. Szonya, aki addigra megérkezett, megkérdezte:

- Kolja bácsi, nem értem jött a busz? De hát, miért ment el?

Nekem pedig - az igazgatóval folytatott beszélgetés után ugyanis annyira felizgultam, hogy rá kellett gyújtanom -, még a kezem is remegett, ahogy mondtam neki:

- Hát igen érted jött. Vagyis nem érted, csak egyszerűen azért, hogy megkérdezze, kell-e még neked valamilyen ennivaló, de mondtam neki, hogy nem, hogy jól megvagyunk.

Figyelmesen rám nézett, úgy tűnt, megértette, majd

csendesen így szólt:

- Köszönöm, Kolja bácsi! - megfordult és visszafelé indult, de hirtelen futásnak eredt s rohant vissza boldogan földjére.

Másnap reggel kellett eljönnie a gyermekotthon igazgatójának. Én lesben álltam és már vártam rá. Csakhogy nem hozzám jött, hanem egyenesen a sátorhoz indult. Még arra sem volt időm, hogy figyelmeztessem, hogy hívatlanul át ne lépje a zsinórt. De azért rendes ember az igazgató, maga is rájött, mit hogyan kell tennie, s hogy ne okozzon megrázkódtatást a gyermeknek, el is mondta azonnal, ahogy a kislány feléje indult, hogy köszöntse:

- Jó napot, Szonya, csak azért jöttem, hogy megkérdezzem jössz-e velünk a tengerhez vagy esetleg maradsz-e itt?

- Maradok! - nem is mondta, hanem kiáltotta Szonya.

- Hát, én is így gondoltam - válaszolta az igazgató -, ezért el is hoztam neked a fejadagodat, száraz kosztot...

- Ne tessék aggódni, az időt rám pazarolni! Nincs én nekem itt semmire sem szükségem.

- Semmire? Na és én, követem szépen, ugyan mit tegyek? Az állam minden növendékre pénzt juttat. Te pedig, tessék, magad látod el magadat. Hogy számoljak el én akkor az állami pénzzel, mi? Tessék szépen elfogadni! Gyerünk, Lekszejcs, rakodj ki! Engedd meg Szonya, hogy belépünk! Megmutatnád nekünk a gazdaságodat?

Szonya egy ideig nézte az igazgatót, s megpróbálta végiggondolni a helyzetet. Majd látta, hogy a mikrobusz vezetője valamilyen nehéz táskákat rak ki és végül is, amikor felfogta, hogy saját földjén maradhat egészen a szünidő végéig, örömmel kiáltott föl:

- O, jaj, de lehetetlen is vagyok... Tessék, csak tessék bejönni! Itt a kapu, itt e, ahol nincs zsinór. Tessenek beljebb fáradni! Megmutatom a gazdaságomat. Kolja bácsi, szintén tessék bejönni!

Sátrához vezetett bennünket és a sátra mellett álló vederből vízzel kínált bennünket:

- Tessék, víz! A forrásból hordom, nagyon finom, jobb, mint a csapvíz. Tessenek fogyasztani!

- Nem utasítom vissza - válaszolta az igazgató és egy fél pohárral mért magának, majd jóízűen kiitta az egészet. - Finom.

Én is ittam, a sofőr is és Szonya nagy öröme dicsérettük, milyen jó vize van. Szonya valószínűleg egész életében most először birtokolt valamit. Igaz, víz volt csak, de az övé és azt, mint sajátját tudta most először adni a felnőtteknek. Szonya kezdte érezni a világhoz való hozzátartozását. Majd másfél, de az is lehet, hogy két órán át hallgattuk Szonya lelkes mesélését arról, hogy mit ültetett már el és mit készül még elültetni. Mutogatta nekünk jövőendő családi birtokának a rajzait. Csak ház nem volt a rajzokon.

- Mennünk kell - mondta Szonyának az igazgató -, majd a holmidat te magad csomagold ki! Hoztam neked egy telepes lámpát is. Messzire tudsz vele világítani, ha pedig nappali világításra állítod be, akkor még olvashatsz is mellette. Na, de lesz most már mit olvasnod is. Hoztam neked folyóiratokat telekredezésről, de könyveket is a növénytermesztésről és a népi gyógyásatról.

- O, jaj, megint elfelejtettem - csapta össze tenyerét Szonya. - Rögtön helyrehozom!

Elhúzta a sátor bejárati függönyét és különböző növény-csomókat láttunk a sátorban kihúzott zsinóron lógni. Néhány köteget lekasztott és átadta őket az igazgatónak:

- Ez fecskefű. Gyógynövény. Kátyának a csoportunkból. Neki kell ezt leforráznia és innia. Sokat betegeskedik. Olvastam róla a könyvben, amelyet tetszett nekem adni... Szárítottam.

- Köszönöm...

Jó ember azért' ez az igazgató, a gyerekeket is szereti!

Később beszélgettem vele, Szonya felől érdeklődött, hogy megy a sora, fontos tanácsokat is adott.

Így Szonya végül az egész nyarat a sátorban töltötte saját hektár földjén. A telke közepén gyönyörűen kivirágzott virágágyasa. A zöldségágyásokban kinőtt a hagyma, a retek és más egyéb is.

Estelente, amikor a napok már egyre kurtábbak voltak, gyakran lehetett látni, hogy pislákol a sátorban a kis nyírfa alatt a teleses lámpa fénye. Szonya minden este könyveket olvasott a népi gyógyításról, sőt egyre földje jövőjét rajzolta rajztömbjébe.

Amikor a nyár végén megérkezett érte az ósdi intézeti mikrobusz, segédkeztem neki összeszedni készleteit. S bizony volt is mit. Csak a szárított gyógynövényekből kerek kétszáz csokrot készített. Egy zsák krumplit, három tököt, de bizony tele is raktuk az egész mikrobuszt. Megkérdeztem tőle:

- Na és, mi lesz a jövő éven? Őrizzem meg a sátradat?

- Feltétlenül eljövök a következő szünetben. Rögtön az első nap eljövök a földemre. Jó szomszéd tetszik lenni, Kolja bácsi. Köszönöm szépen a jó szomszédságát!

S kezet adott nekem amúgy felnőttesen, de keze már egy jól megerősödött kéz volt. Sőt, maga Szonya a nyáron nem csak leburnult, hanem megerősödött, magabiztosabbá vált.

A következő éven gyümölcsfa-csemetékkal, palántákkal érkezett és azonnal munkához látott.

Településünkön az emberek a gyűlésen úgy döntöttek, hogy Szonyának egy kis házat építenek.

De Zina, a vállalkozó felesége, aki a legnagyobb házat építette, kitartott amellett, hogy ne kis házat.

- Szégyellek az emberek szemébe nézni. A telepünkön az emberek nem is házakat, hanem egyenesen palotákat építenek, ez az árva pedig sátorban lakik. Látogatók járnak ide, majd ki tudja mi mindent gondolnak rólunk.

Mivel ismertem a gyerek jellemét, hogy mennyire, szinte betegesen nehezen tudja elviselni, ha bárki bármit hoz neki, rám bízta, hogy beszéljek vele a ház építéséről.

Elmentem hát hozzá és elmagyaráztam neki: Szonya, az emberek a telepi gyűlésen úgy döntöttek, hogy egy kisebb fajta házat építenének neked. Neked csak az a dolgod, hogy mutasd meg, hová. De bizalmatlanul megkérdezte:

- Kolja bácsi, mennyibe kerül az a kisebb fajta ház?

Mit sem sejtve, így válaszoltam:

- Olyan kétszázezer, no, de átlagban kétezret adna minden család.

- Kétezret? Na de, az rengeteg pénz! Ez azt jelenti, hogy az emberek saját gyerekeiknek valamiből kevesebbet vesznek. Pénzüket rám pocsókolják. Kolja bácsi, nagyon szépen kérem: tessék megmondani az embereknek, hogy nekem még nem kell ház. Még helyet sem választottam neki. Nagyon szépen kérem, Kolja bácsi, tessék nekik elmagyarázni, az embereknek...

Zaklatott volt és megértettem miért. Szonya, ahogy megkapta hektár földjét, először életében érezte magát függetlennek. A föld helyettesítette szüleit, Szonyára szorult és Szonya is reá. Valamilyen belső ráérzéssel a kislány kiérezte vagy azt képzelte, hogy az ő földje nem akarja, hogy hozzá bárki idegen érjen.

És ne adj Isten, ha valaki majd a házikó felépítése után ezért akár szótlannal is, de szemrehányást tenne neki. Saját háznál többet ér neki saját függetlensége.

Próbáltam meggyőzni a telepeseket, hogy a kislánynak erőnek erejével szándékosan ne adjunk semmilyen ajándékot. Csakhamar azonban váratlan esemény történt. Gyerekek futottak a tó irányából Szonya telke mentén, elől divatos kerékpárján Egyik, a vállalkozó fia. Egyik egész idő alatt Szonyán élcelődött, Picurnak hívta, holott csak három évvel volt nála idősebb.

- Hé, Picur! - kiáltott Szonyának Egyik - Még mindig

kerttervezéssel foglalkozol, nem unod? Gyere inkább velünk megnézni a tűzijátékot!

- Miféle tűzijátékot? - kérdezte Szonya.

- A papám éppen most fogja felgyújtani az építkezési lakókocsit. Majd meglátod. Már a tűzoltóautó is megérkezett, ha esetleg valami történne.

- Miért kellene azt elégetni?

- Hát azért, mert rontja a kilátást.

- De hát miután elég, a földön hosszú ideig semmi sem fog nőni.

- Ugyan miért nem?

- Hát azért, mert a hasznos rovarok, bogarak, giliszták, elpusztulnak mind. Itt-e, a sátor mellett tüzet raktam, nézd! E helyen most semmi sem nőtt ki.

- Nahát, miféle megfigyelő is vagy te, Picur! Akkor mentsd meg a mi gilisztáinkat! Vidd el a lakókocsit, mert a papám nem tudja, hogy szabaduljon meg tőle.

- De hát, hogy vigyem el?! Nehéz az ám!

- Hogyhogy, hogy?! Természetesen daruval! Holnapután jön hozzánk egy daru. Szélerőművet építeni. De vidd, ha kell, gyorsan, mert ha nem, hatalmas tűzijáték lesz.

-Jól van, Egyik, elviszem a lakókocsit.

- Akkor menjünk!

Egyik szüleinek telke mellett felnőtt szomszédok és temérdek gyerkőc szedelődött össze. A tűzoltókocsi is készenlétben állt. De Egyik gyorsan édesapjához futott, aki éppen egy jókora benzinkannával a kezében már az építkezési lakókocsi felé tartott és a gyerkőcök nagy bánatára és a felnőttek örömteli bámulatára így szólt:

- Papa, nem kell elégetni a lakókocsit!

- Mi az, hogy nem kell? Ugyan miért?

- Mert elajándékoztam.

- Kinek?

- Picurnak.

- Miféle Picurnak?

- Hát Szonyának a szélső birtokról.
- Na és ő? Elfogadta? Tőled elfogadta?
- Papa, mi van? Ha nem hiszed, te magad kérdezd meg tőle.

Egyik kézen fogta a gyerkőcök hada között álló Szonyát, édesapjához vezette és így szólt hozzá:

- Mondd, hogy elfogadod a bódét! Na, mondd már!
- Elfogadom - válaszolta csendesen Szonya.

Nem is tudta a vállalkozó titkolni mennyire büszke volt fiára. Hát tessék! Senkitől sem fogadott el soha semmit ez a makrancos lány, csak éppen az ő fiától.

Amikor a gyerekek szétszéledtek, a vállalkozó összehívta az egész brigádot, amely a házépítkezésen dolgozott nála és így szólt:

- Ide figyeljete, emberek! Vegyetek meg minden alapanyagot, ha kell, dolgozzatok éjjel-nappal, a dupláját fizetem érte, de a lakókocsi két nap múlva álljon készen úgy, hogy a belseje európai luxuslakáshoz hasonlítson. A külseje maradjon ütött-kopott, amilyen most. De belül...

Két nap múlva Szonya telkén a nyírfa mellett, ott, ahol korábban a sátra állt, téglából megépített alapra felállították a kívülről ütött-kopott építkezési lakókocsit. Ugyan ütött-kopott volt, de az építkezési munkások által már festéshez elő volt készítve és ott állt benne a finnországi festék ecsetekkel együtt.

Később Szonya maga festette azt be - az első saját házikóját, amely az ő „szülő-családi-földjén” állt. E házikó a következő éven már mesebeli kastéllá változott. Borostyán és vadszőlő nőtte be és virágágyasok vették körül.

***

Tíz év múltott el. Szonya befejezte az iskolát és már egy éve saját birtokán élt. A településen, amely szinte elmerült a zöldben, a virágoktól pompázó kertekben villák emelkedtek. A legjobb, legszebb birtok mégis a Szonyáé